

Έξι Ποιήματα της Μαρία Άνγκελες Μανθάνο

Μετάφραση Άννα Στεργίου

Η ΑΛΑΡΓΙΝΗ ΖΩΗ

*Παράτεινε τη γέννησή σου για τη ζωή σου,
γιατί προαναγγέλλεις την ύπαρξή σου για τον θάνατο.*

Λουίς δε Γκόνγκορα

Έτρεχες στο ακίνητο πρωινό
σαν πουλί που ρισκάρει
να γίνει πλάσμα της γης.
Σκέφτηκες ότι η ζωή παρατεινόταν,
ότι ο χρόνος θα σου παραχωρούσε τις ώρες
χωρίς να διασχίσεις τη βαριά έρημο.

Απ τα αργά σου καλοκαίρια
κυλούσε το ποτάμι,
η φήμη του περί φιλοφρόνησης
χωρίς τον καθρέφτη που θυμίζει
την ομορφιά και την απάτη της.
Αγνοούσες τη θάλασσα
-αυτό το οπλοστάσιο εμπειριών-,
αλλά την αγκαλιάζεις με όλες τις φουρτούνες της
προαναγγέλλοντας τη ζωή και τα λάθη της.

Ήρθαν τα ναυάγια κι ο πόνος της βροχής.
Μάδησαν τα δάχτυλά σου στη φωτιά:
το τριαντάφυλλο σβήνει πρώτο στη ζέση της
κι αναδύει άρωμα μακρινό
στην αλχημεία των χρόνων
που σήμερα μαζεύεις σαν πέταλα μετά την παρέλαση.

TEMPORIS AENIGMA

Αλλά υπάρχει χρόνος? Μόνο μια ζωή.
Χόρχε Γκιγιέν

Βουνό σφίγγα,
από τον τύμβο σου του χρόνου
κυλάει το λυκόφως.

ΟΙ ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ

Ποιος λέει ότι λησμονούμε? Δεν υπάρχει λησμοσύνη.
Λουίς Θερνούδα

Η λησμοσύνη είναι βουβή μουσική,
μονοπάτι δίχως πέτρες ούτε διαβάτη
κάτω απ το στρώμα των ξερών φύλλων.
Μόνο μια χορδή γρατζουνά τον ασυννέφιαστο ουρανό
όταν κυκλώνει ο χειμώνας
με την ήρεμη γυάλινη καμπάνα του
το εξαφανισμένο πουλί που ραμφίζει
τη στενή ρωγμή προς το χαμένο νότο.

Θα είσαι στη χερσωμένη μνήμη
σπιράλ καπνού δίχως προέλευση,
η πληγή του κρασιού στο τέλος του συμποσίου,
σκοτεινό πρόσωπο ή αναδιπλωμένη ίριδα·
στη μόνιμη απάρνηση,
σιωπή του ωκεανού το μεσημέρι
έκπληκτη από το κύμα του χελιδονιού
που ταραάζει ο κοίλος ορίζοντας.

Οι λησμονημένοι καίνε
σαν τα πεσμένα φρούτα που αναλώνει ο ήλιος.
Η φλούδα τους κείτεται στην καμένη γη,
αλλά ακόμα σκέφτεσαι, ξυπόλυτος ανάμεσα στις τριανταφυλλιές,
ότι ποτέ δε θα είσαι καταδικασμένος,
αλλά κάτοικος στην ανάμνηση
αυτού που πάντα σε περιμένει
στη σκιά της σταθερής σου απουσίας.

Η ΠΤΗΣΗ ΤΟΥ ΦΟΙΝΙΚΑ

(στα δρεπάνια του Ποταμού Ντουρατόν)

Όταν ο ουρανός ρίχνει τη φλογερή μοναξιά του
συνηθίζεις να καις πάνω σε κάποιο βουνό

που κρύβει τον πόνο της γης,
μέχρι που απ τις στάχτες
ανυψώνεται το πουλί φοίνικας απ τη μνήμη σου,
πάντα εν δυνάμει, πάντα απόλυτο.

Περιμένοντας την πτήση σου που ποτέ δεν διαφαίνεται
σαν ένα απίθανο και τυχαίο γεγονός,
γνωρίζοντας ότι πια δεν υπάρχει πιθανή επίκληση
για να σε φωνάξω, γιατί αν δεν είσαι εδώ
φωλιάζουν όρνια στα βράχια της καρδιάς.

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ

Μισάνοιχτα μάτια που κατακλύζει το χρυσάφι
ακριβώς όπως τα βιτρό ενός ναού
στην πολιορκία του απογεύματος.
Έτσι κοιταζόμασταν,
με την ορμή του θηρίου πριν το κυνήγι.

ΟΙ ΕΡΩΜΕΝΟΙ

Σε έναν κάμπο από φλεγόμενα πηγάδια
τα άλογα καλπάζουν δίχως χαλινάρια
οδεύοντας προς τη βέβαιη ενέδρα...

Πάλλονται τα τελευταία κάρβουνα,
τα απομεινάρια μιας πυρκαγιάς
από τριαντάφυλλα που αποπνέει η νύχτα,
τα σώματα αντιδρούν
τυφλωμένα απ την αυγή.